

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 marca 2014 powód (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie solidarnie od pozwanych: H (...) S.A. w W. (dalej: H (...) S.A.) oraz (...) sp. z o.o. w W. (dawniej: (...) S.A. w W.) (dalej: (...) sp. z o.o.) kwoty 646,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2011 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany H (...) S.A. wystawił weksel in blanco, który poręczyła spółka (...) sp. z o.o. Weksel ten został opatrzony datą płatności przypadającą na dzień 2 listopada 2011 r. Strony łączyła umowa leasingu nr (...), zaś z uwagi na to, iż pozwany H (...) S.A. nie dokonywał płatności w terminie, powyższa umowa została wypowiedziana. Strona powodowa podniosła również, iż, pozwany jako korzystający zobowiązany był do dokonywania co miesiąc wynagrodzenia za używanie przedmiotu leasingu – opłat leasingowych. Powodowa spółka wypełniła wystawiony na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy weksel in blanco na kwotę 5.033,66 złotych, a następnie wezwała stronę pozwaną do wykupu weksla. Pozwani dokonali częściowej spłaty długu (pozew k. 2-4).

W dniu 3 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym pod sygn. akt XVI GNC 1922/14, zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 68).

Nakaz zapłaty z dnia 3 kwietnia 2014 r. uprawomocnił się w stosunku do pozwanego H (...) S.A. W ustawowym terminie pozwany (...) sp. z o.o. wniósł zarzuty od w/w nakazu zapłaty w całości, w których domagał się uchylenia w/w orzeczenia, oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując swoje stanowisko strona pozwana podniosła, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową wobec braku wymagalności roszczeń, stanowiących według treści pozwu, podstawę jego wypełnienia. Faktury VAT stanowiące podstawę wypełniania weksla opatrzone są bowiem datami ponad 2,5 roku po jego wypełnieniu, zatem nie mogły być w czasie jego wypełniania wymagalne. Natomiast deklaracja wekslowa nie upoważniała powoda do uzupełniania przedmiotowego weksla na zabezpieczenie roszczeń przyszłych. Dodatkowo pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z w/w faktur VAT (zarzuty od nakazu zapłaty k. 75-78).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, szczegółów odnosząc się do zgłoszonych przez pozwanego zarzutów (odpowiedź na sprzeciw k. 98-102).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2007 r. (...) S.A., jako finansujący, zawarł z H (...) S.A., jako korzystającym, umowę leasingu, oznaczoną jako Umowa Leasingu Operacyjnego nr (...) (UL), której przedmiotem był samochód marki P (...). Umowa została zawarta na okres 35 miesięcy. Korzystający w zamian za przyjęcie od finansującego przedmiotu leasingu do używania i pobierania pożytków, zobowiązał się do zapłaty, co miesiąc, wynagrodzenia za używanie przedmiotu leasingu (opłat leasingowych) w następującej wysokości:

- 620 złotych tytułem opłaty administracyjnej;
- 1.826,26 złotych tytułem wstępnej opłaty leasingowej;
- 392,16 złotych tytułem okresowych opłat leasingowych;
- 140,48 złotych tytułem wartości końcowej. Termin płatności okresowych opłat leasingowych został ustalony jako 8 dzień od daty zawarcia umowy leasingu. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu

Operacyjnego (OWULO). W art. 5 ust. 3 OWULO potwierdzono, że termin płatności każdej z okresowych opłat leasingowych następuje z upływem 8 dnia każdego miesiąca, a jeżeli byłby to dzień ustawowo wolny od pracy to do najbliższego dnia roboczego. W art. 7 § 3 ust. 2a) OWULO strony przewidziały dla finansującego prawo do przedterminowego rozwiązania umowy leasingu - z dniem doręczenia korzystającemu pisma powiadamiającego o rozwiązaniu - na wypadek m. in. zalegania przez korzystającego z zapłatą jednej okresowej opłaty leasingowej lub innych należności na łączną kwotę równą jednej okresowej opłacie leasingowej i nie zapłacenia tych należności pomimo wyznaczenia przez finansującego na piśmie dodatkowego terminu 7 dni do zapłaty (dowód: umowa leasingu k. 48-49; Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego k. 50-53).

W celu zabezpieczenia roszczeń finansującego z tytułu umowy leasingu H (...) S.A. wystawiła weksel in blanco poręczony przez (...) sp. z o.o. W deklaracji wekslowej, sporządzonej w formie pisemnej zostało ustalone, że (...) S.A., jest upoważniony by wypełnić weksel do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz niezapłaconych należności mu przysługujących – w szczególności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów – z tytułu umowy leasingu nr (...) (UL) łącznie z należnymi odsetkami. Finansujący był upoważniony do wypełnienia weksla, w tym do opatrzenia go datą jego wystawienia, datą płatności, miejscem płatności oraz klauzulą „bez protestu” zgodnie z własnym uznaniem, zawiadamiając o tym fakcie H (...) S.A. listem poleconym lub posłańcem, wysłanym nie później niż na 7 dni przed datą płatności (dowód: weksel k. 64-65; deklaracja wekslowa k. 66).

Z tytułu łączącej strony umowy (...) S.A. wystawił na rzecz H (...) S.A. następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 4 maja 2010 r., na kwotę 1.370,85 złotych, z terminem płatności na dzień 10 maja 2010 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 1 czerwca 2010 r., na kwotę 1.427,91 złotych, z terminem płatności na dzień 8 czerwca 2010 r. (dowód: faktury VAT k. 54-55).

Należność stwierdzona wyżej wskazanymi fakturami VAT nie została uregulowana przez H (...) S.A. w ustalonych terminach. W związku z powyższym pismem z dnia 21 czerwca 2010 r. (...) S.A. wezwał H (...) S.A. do uiszczenia powyższych opłat w nieprzekraczalnym terminie do dnia 29 czerwca 2010 r. pod rygorem przedterminowego rozwiązania umowy (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z kserokopią książki nadawczej k. 56-59).

Powyższe wezwanie okazało się bezskuteczne, wobec czego w dniu 9 lipca 2010 r. (...) S.A. przedterminowo rozwiązał z H (...) S.A. umowę leasingu nr (...) (UL). Spółka została zobowiązana jednocześnie do zwrotu przedmiotu najmu w terminie do dnia 16 lipca 2010 r. Pismo to zostało doręczone prawidłowo w dniu 13 lipca 2010 r. (dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu wraz z potwierdzeniem odbioru k. 60-62).

W związku z rozwiązaniem umowy leasingu, pismem z dnia 14 października 2011 r. (...) S.A. wezwał ostatecznie H (...) S.A. do zapłaty należnych kwot w wysokości 5.014,72 złotych do dnia 31 października 2011 r., informując jednocześnie, iż w razie uchybienia obowiązkowi zapłaty wskazanej wyżej kwoty zostanie wypełniony, wystawiony przez dłużną spółkę weksel własny in blanco na sumę wekslową 5.033,66 złotych oraz opatrzony terminem płatności na dzień 2 listopada 2011 r. i przedstawiony do zapłaty w miejscu jego płatności w W. w siedzibie (...) S.A., przy ulicy (...). Nadto do powyższego wezwania dołączono rozliczenie umowy leasingu nr (...) (UL), na łączną kwotę 5.014,72 złotych (dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z rozliczeniem umowy leasingu oraz kserokopią książki nadawczej i potwierdzeniami odbioru k. 40-47).

(...) S.A. wypełnił weksel wystawiony przez H (...) S.A. na kwotę 5.033,66 złotych z datą płatności na dzień 2 listopada 2011 r. i miejscem płatności w W., przy ulicy (...) oraz opatrzył weksel klauzulą bez protestu (dowód: weksel k. 64-65).

Należność wynikająca z w/w weksla została zaspokojona w części. W związku z powyższym (...) S. A. wystąpił z żądaniem zasądzenia dochodzonej należności na drogę sądową (pozew k. 2-4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt, jak również w oparciu o niesporne, bowiem wyraźnie, bądź milcząco przyznane twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Autentyczność złożonych do akt sprawy dokumentów nie była kwestionowana, a jednocześnie żadna ze stron procesu nie żądała złożenia ich oryginałów. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosowanie do treści art. 233 k.p.c., Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy, bowiem od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233 kpc; K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, sygn. akt IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości i w związku z tym utrzymano, w stosunku do pozwanego – (...) sp. z o.o., w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 3 kwietnia 2014 r. w postępowaniu nakazowym z weksla.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawały okoliczności związane z zawarciem umowy leasingu z dnia 8 października 2007 r., wystawieniem i poręczeniem przez stronę pozwaną weksla in blanco, jak również wystawienia faktur VAT. Odpierając zasadność zgłoszonego roszczenia, strona pozwana podniosła w zasadzie dwa zarzuty, tj. wypełnienia weksla niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej oraz przedawnienia.

Argumentację strony pozwanej Sąd uznał za nieskuteczną z przyczyn podanych poniżej.

Za całkowicie chybiony należało uznać zarzut dotyczący nieprawidłowości wypełnienia weksla.

Definicję weksla, na podstawie całokształtu przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U.1936.37.282), szczegółowo regulującej zarówno cechy tego dokumentu jak i jego niezbędne składniki (treść) stworzyła doktryna prawa i orzecznictwo sądowe. Najogólniej rzecz biorąc: „Weksel jest dokumentem sporządzonym w formie przewidzianej przez prawo, zawierającym bezwarunkowe zobowiązanie do zapłaty określonej osobie sumy pieniężnej, w ustalonym terminie i miejscu przez wystawcę lub osobę przez niego wskazaną, którego egzekucja wyposażona jest w specjalny rygor.” (por. M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. Wydanie 2, Warszawa 2000, s. 16). Prawo polskie zna różne rodzaje weksli. Weksel, z którego powód wywodzi swe roszczenia był wekslem własnym niezupełnym, by następnie poprzez uzupełnienie go o brakujące elementy, przekształcić się w weksel własny. Zgodnie z art. 101 prawa wekslowego, weksel własny zawiera: nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla; podpis wystawcy weksla. Prawo wekslowe pozwala na wystawienia weksla, który w chwili wystawiania nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych dla jego ważności określonych w art. 1 i art. 2 oraz art. 101 i art. 102 prawa wekslowego, tj. tzw. weksla in blanco. Może być to zarówno weksel własny, jak i trasowany.

Zgodnie z art. 10 przywołanej powyżej ustawy, który poprzez odesłanie w art. 103 Prawa wekslowego znajduje zastosowanie również do weksla własnego, jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis dotyczy tych wszystkich wypadków, w których mamy do czynienia z wekslem niezupełnym w chwili wystawienia. Weksel in blanco pełni różne funkcje w obrocie. Ustawa mówi o wekslu niezupełnym w chwili wystawienia, ale w istocie decydująca jest chwila wydania weksla remitentowi jako pierwszemu wierzycielowi. Można zatem powiedzieć, że weksel in blanco jest dokumentem niezupełnym w chwili wydania go remitentowi, który zostaje upoważniony do jego uzupełnienia. Ważne zobowiązanie wekslowe powstanie, jeżeli na dokumencie znajdują

się podpisy takich osób, jak wystawca, akceptant czy nawet tylko poręczyciel. Zobowiązanie osób podpisanych na wekslu powstaje jednak dopiero z chwilą jego wydania. Zobowiązanie to jest warunkowe. Wywołuje ono pełne skutki prawne z mocą wsteczną (*ex tunc*) dopiero wówczas, gdy weksel zostanie wypełniony i odpowiada przepisom prawa wekslowego. Podstawową przesłanką odpowiedzialności wszystkich dłużników jest uzupełnienie weksla w taki sposób, żeby spełniał wymagane przez prawo wekslowe warunki ważności.

Charakter weksla, jako źródła zobowiązania formalnego, nie wyłącza – co zgodnie podkreśla się w orzecznictwie – stosowania dyrektyw wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.) zarówno do postanowień zawartych w dokumencie weksla, jak i – w przypadku weksla *in blanco* – do postanowień tzw. deklaracji wekslowej. Podnosi się nadto, że reguły wykładni oświadczeń należy stosować nie tylko do ustalenia treści oświadczeń woli, ale także do ustalenia, czy dane zachowanie – w świetle kontekstu i zachowań innych podmiotów – stanowi oświadczenie woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., sygn. akt V CSK 70/06, OSNC 2007, nr 7, poz. 59).

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie powstało ważne zobowiązanie wekslowe z weksla własnego *in blanco* wystawionego przez H (...) S.A., który zabezpieczał umowę leasingu z dnia 8 października 2007 r., abstrahując w tym miejscu od wysokości tego zobowiązania. Wypełniony już weksel, złożony do akt sprawy jest ważny, albowiem zawiera wszystkie elementy wyszczególnione w art. 101 i art. 102 prawa wekslowego. W ocenie Sądu nie sposób jest stwierdzić by przedmiotowy weksel został wypełniony w sposób nieprawidłowy, niezgodny z porozumieniem stron.

W tym miejscu podnieść należy, iż ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksla oraz wypełnienia weksla niezgodnie z umową, również co do wystąpienia u posiadacza złej wiary lub rażącego niedbalstwa przy nabyciu weksla *in blanco* spoczywa na dłużniku, który takie zarzuty podnosi (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1928 r., sygn. akt I C 2161/27, z dnia 12 stycznia 1934 r., sygn. akt C 2217/33; wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I ACa 450/13). Ponadto skutecznie podniesiony zarzut wypełnienia weksla *in blanco* niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie powoduje nieważności weksla, jak też nie uchyla w każdym przypadku w całości zobowiązania wekslowego wystawcy, lecz je jedynie ogranicza bądź modyfikuje. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w orzeczeniu z dnia 8 maja 1997 r., sygn. akt II CKN 158/97 wypełnienie weksla podpisanego *in blanco* może być tylko wówczas uważane za niezgodne z wolą dłużnika, jeżeli sprzeciwia się ono wyraźnie oświadczonej wobec wierzyciela wekslowego woli dłużnika. Dłużnik będzie odpowiadał, ale wyłącznie w takich granicach, jakie odpowiadają jego woli. Tymczasem, zdaniem Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy strona pozwana nie wykazała w sposób należyty, ażeby weksel został uzupełniony niezgodnie z deklaracją.

Zgodnie z deklaracją wekslową (...) S.A. upoważniony był do wypełnienia weksla własnego *in blanco* do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych lecz niezapłaconych należności przysługujących finansującemu, a wynikających z umowy leasingu oraz zobowiązań powstałych w wyniku wygaśnięcia umowy leasingu, odstąpienia od umowy leasingu przez finansującego lub jej wypowiedzenie w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów, łącznie z należnymi odsetkami na wypadek gdyby korzystający nie uregulował którejkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności zarówno w okresie mocy wiążącej umowy leasingu jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu.

Zarzut strony pozwanej sprowadzał się do twierdzenia, że weksle został wypełniony na należności niewymagalne. Oznacza to, że na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, że wierzytelność w kwocie określonej w wekslu nie istnieje lub istnieje w innej wysokości. Przytoczyć warto w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 2 marca 2005 r. (sygn. akt I ACa 1413/2004, LexPolonica nr 409002), w którym wyrażone zostało następujące stanowisko, że: „w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc nieistnienia wierzytelności (*argumentum a fortiori*), zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla”.

W ocenie Sądu dowodami załączonymi do powód (...) S. A. wykazał jakie kwoty składają się na sumę wekslową, a także wynikający ze stosunku podstawowego tytuł do wypełnienia weksla. Kwotę wskazaną w uzupełnionym przez powoda wekslu obejmuje domniemanie prawdziwości. Strona powodowa (jako wierzyciel wekslowy) nie miał obowiązku

udowodnienia tego, że kwota przez niego wskazana jest prawidłowa i zgodna z wolą zobowiązanego wekslowo. Zdaniem Sądu nie budził żadnych wątpliwości fakt, że wypowiedzenie umowy leasingu uprawniało (...) S. A. do wypełnienia weksła na następujące, istniejące w chwili wypełnienia weksła należności:

- niezapłacone faktury VAT w łącznej kwocie 2.798,76 złotych wymagalne odpowiednio w dniach 10 maja 2010 r. i 8 czerwca 2010 r.;

- odsetki ustawowe za opóźnienie w płatnościach okresowych rat leasingowych w wysokości 279,84 złotych (stwierdzone notą nr 7100014899 oraz notą nr 7100000688) oraz w kwocie 504,59 złotych (wyliczone od należności wskazanych w fakturach VAT nr (...). (...) do dnia 14 października 2011 r.);

- odszkodowanie w wysokości 1.431,52 złotych, stanowiące sumę zdyskontowanych, niezafakturowanych rat leasingowych w łącznej wysokości 6.180,52 złotych i kosztów dodatkowych, w tym ubezpieczenia w wysokości 4.051 złotych, następnie pomniejszoną o kwotę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu za kwotę 8.800 złotych netto.

Jak wyjaśniła strona powodowa i co znalazło odzwierciedlenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, na dodatkowe koszty w wysokości 4.051 złotych składało się: ubezpieczenie wyliczone na podstawie polisy (...) w okresie wypowiedzenia umowy do momentu sprzedaży (kwota 2.191 złotych); obsługa prawna zewnętrznej firmy windykacyjnej (kwota 1.250 złotych), przechowywanie przedmiotu leasingu (kwota 415 złotych) oraz wycena przedmiotu leasingu (kwota 195 złotych). Zaznaczyć należy, że powód przedstawił wszelkie dokumenty potwierdzające zarówno sposób jak i wysokość wyliczonej przez niego należności. Podkreślić trzeba, iż już do przedsądowych wezwań do zapłaty załączane były szczegółowe wyliczenie zadłużenia.

W konsekwencji za niezasadny należało uznać zarzut pozwanego odnoszący się do wypełnienia weksła niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej, a dokładnie o należności niewymagalne w dacie jego wypełnienia. Jak już zostało to wskazane powyżej należności objęte spornymi fakturami VAT wymagalne były odpowiednio na dzień 10 maja 2010 r. i 8 czerwca 2010 r. Weksel opatrzony został datą 8 października 2007 r., niemniej jednak nie jest to data jego wypełnienia tylko wystawienia weksła. Wobec wypowiedzenia umowy leasingu i istnienia wymagalnych należności powód skierował wezwanie do wykupu weksła wskazując termin na dzień 2 listopada 2011 r. oraz wysokość wymagalnych należności. Skoro istota weksła własnego wyraża się w bezwarunkowym przyrzeczeniu przez wystawcę zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej, a strona pozwana upoważniła powodową spółkę do uzupełnienia weksła in blanco w późniejszym czasie na wymagalne należności w przypadku naruszenia warunków umowy, oczywistym jest że weksel został uzupełniony na istniejące (w dniu jego wypełnienia) a zarazem wymagalne należności. Wyjaśnić i ponownie podkreślić trzeba, że każdy weksel własny musi zwierać, zgodnie z przepisami ustawy Prawo wekslowe, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksła.

Zgodnie z art. 30 prawa wekslowego zapłatę weksła można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Dokonanie czynności prawnej awalu (poręczenie weksła) powoduje nawiązanie stosunku wekslowego między poręczycielem (awalistą) a aktualnym wierzycielem wekslowym i jego następcami. Pojęcie „dłużnik główny” może wszakże nieprawidłowo sugerować, iż awalatem jest zawsze akceptant lub wystawca weksła własnego. W rzeczywistości zaś chodzi o każdego dłużnika wekslowego, którego dług został zabezpieczony poręczeniem wekslowym. Awalista kieruje swe oświadczenie do wierzyciela, a nie do awalata (por. A. Szpunar, Kilka uwag o poręczeniu wekslowym, PS 1998, nr 10, s. 15). Powyższe znajduje swoje uzasadnienie w treści z art. 47 ust. 1 i ust. 2 prawa wekslowego, który stanowi, iż kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie, zaś posiadacz może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali. Odpowiedzialność wobec posiadacza weksła ponoszą zatem osoby, które weksel podpisały w charakterze wystawcy, poręczyciela, akceptanta, indosanta, itp. Warunkiem odpowiedzialności wekslowej dłużników wekslowych jest złożenie własnoręcznego podpisu na wekslu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt I ACa 21/13). Natomiast zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady

formalnej. Poręczyciel wekslowy, który zapłacił weksel, nabywa prawa, wynikające z weksłu, przeciw osobie, za którą poręczył, i przeciw tym, którzy wobec tej osoby odpowiadają z weksłu. Stąd też odpowiedzialność pozwanego względem powoda.

W końcowej części rozważań Sąd odniesie do zarzutu przedawnienia. Zarzut ten okazał się niesłuszny albowiem roszczenia z umowy leasingu przedawniają się z upływem lat trzech, na zasadach ogólnych z art. 118 k.c. Umowa leasingu została rozwiązana z dniem 13 lipca 2010 r. Weksel zaś został wypełniony w dniu 2 listopada 2011 r.

Podkreślić należy, że sąd orzekający w całości podziela stanowisko wyrażone w Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2004 r. (III CK 203/03), że z samego sformułowania, iż weksle może być wypełniony w każdym czasie nie wynika jakiegokolwiek ograniczenie dla wierzyciela wekslowego. Jeżeli dodatkowo wystawiony weksel miał zabezpieczać wykonanie innego wiążącego strony zobowiązania, to warunkiem wypełnienia takiego weksła, zgodnie z deklaracją wekslową, jest tylko fakt istnienia ważnego zobowiązania. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby formułując deklarację wekslową, wystawca weksła in blanco, ograniczył w niej termin wypełnienia weksła. Taki termin może być wskazany także w ten sposób, że wierzyciel będzie uprawniony do wypełnienia weksła tylko do czasu, gdy nie upłynął jeszcze termin przedawnienia roszczenia ze stosunku zobowiązaniowego stanowiącego podstawę wystawienia weksła gwarancyjnego (LEX nr 585799). W niniejszej sprawie deklaracja wekslowa nie zawierała takiego ograniczenia co do termin wypełnienia weksła in blanco.

Z uzasadnienia cytowanego orzeczenia wynika, że nawet, gdyby w chwili wypełniania weksła upłynął termin przedawnienia, gdy chodzi o roszczenie wynikające ze stosunku prawnego, który był podstawą wystawienia weksła, to zgodnie z art. 117 § 2 k.c., upływ terminu przedawnienia powoduje tylko możliwość uchylenia się od zaspokojenia przedawnionego roszczenia, nie zaś jego wygaśnięcie. W dalszym ciągu istnieje więc wiarygodność, której spełnienie ma gwarantować wystawiony przez pozwanego weksel. Tym samym nawet wypełnienie weksła przez stronę powodową, już po upływie terminu przedawnienia, jest zgodne z art. 10 prawa wekslowego. W chwili wypełnienia istnieje bowiem zobowiązanie, którego wykonanie zabezpieczał weksel oraz nie upłynął termin dla wypełnienia takiego weksła.

Wobec powyższych rozważań należy stwierdzić, iż żaden z zarzutów pozwanego skierowany do stosunku wekslowego nie okazał się skuteczny w realiach niniejszej sprawy.

Reasumując należy stwierdzić, iż zarzuty pozwanego były gołosłowne i nie zostały w żaden sposób wykazane ani dowiedzione. Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Również z art. 232 k.p.c. wynika, iż obowiązek dowodzenia obciąża stronę. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie może zastępować stron w wypełnianiu ich procesowych obowiązków. Takie działanie sądu z urzędu może być odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 175/2000, OSP 2001, zesz. 7-8, poz. 116).

Mając powyższe na względzie Sąd doszedł do przekonania, iż nakaz zapłaty wydany w stosunku do pozwanego (...) sp. z o.o. w postępowaniu nakazowym z weksła, w sprawie o sygn. akt XVI GNc 1922/14 przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W., winien zostać utrzymany w mocy na podstawie art. 496 k.p.c.

W pkt II wyroku Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zwrot kosztów postępowania, bowiem jako stronie przegrywającej sprawę, w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, nie należał się ich zwrot (art. 109 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. stosowane a contrario).

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron.